

som den forskel i nutidsværdien, der vil være resultatet af en stigning eller et fald i markedsrenten på et procentpoint og den forholdsmæssigt svarende forskel i nutidsværdien ved større ændringer i diskonteringsrenten. I beregningen af renterisiko kan tages højde for forskelle i rentestrukturen, dvs. at renten på værdipapirer med lang løbetid normalt er højere end renten på værdipapirer med kort løbetid. Endvidere kan tages højde for forskelle i renten på forskellige valutaer.

Den foreslåede begrænsning af instituttets renterisiko ville ikke i sig selv være tilstrækkelig til at beskytte instituttet mod større tab som følge af rentændringer. Såfremt der er meget store uligevægte i betalingsstrømmene i enkelte år, risikerer instituttet at lide tab af betydning som følge af ændringer i rentestrukturen, uanset at den gennemsnitlige renterisiko ikke overstiger den fastsatte begrænsning. Den foreslåede begrænsning i stk. 1 af uligevægte i betalingsstrømmene forhindrer imidlertid, at instituttet udsættes for risiko for tab af betydning som følge af ændringer i rentestrukturen. Det er således kombinationen af de to begrænsninger, der sikrer, at instituttet ikke kommer i problemer i forbindelse med rentændringer.

Det bemærkes, at der i opgørelsen af renterisiko alene tages hensyn til forskelle mellem hvert enkelt års ind- og udbetalinger, men ikke på forskelle i ind- og udbetalinger inden for hvert enkelt år. Som eksempler på tilladelige mismatch som følge af, at balancekravet gælder på årsbasis, kan nævnes, at instituttet kan have forskellige terminer på udlåns- og fundingsiden. Dette gælder også variabelt forrentede lån og obligationer, hvor det alene kræves, at renten varieres inden for samme år.

For at undgå at placeringen af eventuelle overskydende midler inden for året påfører instituttet en renterisiko, tænkes der stillet krav om i henhold til stk. 4, at sådanne midler placeres i korte eller variabelt forrentede papirer eller pengemarkedsindskud.

Balanceprincippet efter den gældende lovgivning indeholder et krav om symmetri med hensyn til indfrielsesvilkår for ydede lån og udstedte obligationer. Det indebærer, at låntager for at indfri lånet enten skal levere de bagved liggende obligationer svarende til lånets restgæld til instituttet eller indfri lånet til pari, hvorefter instituttet indfrieder de bagved liggende obligationer til pari.

Det generelle balanceprincip efter lovforslaget indeholder ikke pr. definition krav om en tilsvarende symmetri med hensyn til indfrielsesvilkår, idet der ikke eksisterer den samme tætte sammenhæng mellem lån og obligationer som efter det gældende balanceprincip.

Derfor stilles der i stk. 3 eksplicit krav om, at realkreditinstituttet ikke må udsættes for risiko for tab som følge af forskelle mellem indfrielsesvilkårene for ydede lån og udstedte obligationer. Dette krav kan opfyldes ved den beskrevne symmetri med hensyn til indfrielsesvilkår. Desuden kan det opfyldes ved at fastsætte indfrielseskursen på lånet ud fra markedsrenten på indfrielsestidspunktet, således at instituttet ved placering af provenuet fra indfrielsen kan opnå en betalingsstrøm af samme værdi som betalingsstrømmen på lånet. Det forudsættes, at det således opgjorte provenu fra indfrielsen anvendes til nyudlån eller investeres i obligationer med samme restløbetid som det indfriede lån og henlægges i det i § 48, stk. 2, omhandlede særlige depot med henblik på senere nyudlån, når restløbetiden gør det muligt.

Endvidere stilles der i stk. 3 krav om, at realkreditinstitutter ved långivning, der afviger fra balanceprincippet, ikke må udsættes for risiko for tab som følge af manglende valutaneutralitet mellem udlån og obligationsudstedelse. Det kræves ikke, at udlån og obligationsudstedelse skal ske i samme valuta, men at en eventuel tabsrisiko som følge af manglende valutaneutralitet elimineres. En valutarisiko kan elimineres på flere måder, fx ved indgåelse af terminskontrakter eller valutaswaps.

Bemyndigelsen til boligministeren i stk. 4 tænkes anvendt til bl.a. at fastsætte regler om erhvervede obligationer efter § 48, stk. 2, om opgørelsen af betalingsstrømmene, herunder hvilke finansielle instrumenter der kan indgå i denne opgørelse, samt om definition og opgørelse af renterisikoen. Desuden skal der fastsættes visse rent ordensmæssige forskrifter, såsom at finansielle instrumenter, der benyttes til at afbalancere betalingsstrømmene, skal henlægges i særligt depot, så de kan identificeres i forhold til finansielle instrumenter, der indgår i fondsbeholdningen.

Kapitel 8

Virksomhed i udlandet

Til § 50

Efter § 28 a i den gældende realkreditlov kan boligministeren godkende forsøgsordninger, hvorefter institutterne kan yde lån i lande, der er medlem af OECD.

Lovforslaget gør adgangen til at udøve virksomhed i udlandet permanent, og godkendelsesproceduren ændres.

I § 50 fastsættes proceduren for etablering af filialer i andre lande. Bestemmelserne er udformet med udgangspunkt i forslaget til 2. samordningsdirektiv.